

Den D

Jednoho všedního dne se Žena vrátila domů z práce neobvykle brzo. Odpadlo její obvyklé šmejdění po obchodech – s cílem ušetřit několik desetihaléřů, kdybychom si náhodou přáli novou pračku či televizi. Bylo tudíž zřejmé, že věc je vážná.

„Naše doktorka má známého a ten zná někoho, kdo je chovatelem dobrmanů v Doubí. Štěňata jsou k odebrání ihned, kus za čtyři tisíce, bez papírů, tudíž i zítra! Když tam tedy přijedeme zítra, tak si prý i můžeme vybrat. Měl bys trochu zakmitat a připravit nějaké pomůcky, jako je vodítko, náhubek, ten chromovaný obojek, jak jsme ho tuhle viděli...“

„Už zase začínáš?“ marně se bráním. „Vzpomeň si, jak jsme jeli do Děčína pro Tyra. Takového šestitýdenního cvrčka zvládnem zatím holýma rukama.“ Omyl, zásadní omyl!

Tenkrát jsme doprovázeli přítele při nákupu kokršpaněla. Kdesi v inzerátech objevili vyhlášenou chovnou stanici „U Potůčku“, takže jsme jednu neděli vyrazili s mapou na kolenou. Stanice se jen hemžila pištíci a rvoucími se tvory – vedle kokršpanělů tu byli i jezevčáci (spíše žízaly s krátkýma nožičkama). Pečlivě připravené pomůcky se tehdy ukázaly jako zhola zbytečné – obojkem by mohl proskočit celý psík, případně by se mu musel obtočit kolem krku několikrát. V náhubku by mohl pohodlně přespat, kdyby se trošku stočil, a vodítko? Panička pak toho cvrčka stejně celou cestu nepustila z náručí, včetně zastávky v libochovickém motorestu na oběd.

Takže když jsem připomněl tyto události, Žena slevila:

„No dobře, kvádro mu koupíme později – podle potřeby a měnících se rozměrů. Ale ty zítra počítej s volnem.“

„Výborně, jednoduchá přestávka mě nezabije.“ To je jedna z méně podstatných výhod *volné noby*: žádné potupné vyplňování žádanky, obíhání všech nadřízených s propiskou v ruce, škemránění...

Zbytek dne a celou noc jsme se těšili.

Dopoledne jsme tedy vyrazili pro psa. Na kolenou pod volanem jsem měl neuměle načrtnutý plánec příjezdu k chovné stanici – tužkou, bez legendy, s nesmělými čarami znázorněnými ulicemi, železniční tratí, řekou, snad i s přístavem. Bylo tady i letiště, které se v okraji našeho města skutečně vyskytuje, ale v této mapce bylo situované v místě, kde bych ho nikdy nehledal. Přesná adresa pochopitelně žádná. Město znám jako své boty, ale plánec mi spíše připomínal situační náčrt periferní čtvrti Marseille. Po dvou hodinách bloudění, za chabé spolupráce navigátorky, jsem zjistil, že jsme beznadějně ztraceni a že je nutné začít znovu, od začátku.

„Jedno mi Jirka vyprávěl,“ snažil jsem se humorně setřít hroty vznikajícího konfliktu, „jak jednou v noci, kdesi ve Francii, hledal podobně v otevřené krajině kámoše, který choval bladhoundy na kšeft. Po podobné a marné snaze ho napadlo, že každý normální pes štěká *haf, haf*, toto plemeno však *hau, hau*. Tak začal hulákat a dělat kravál, až zdálky zaslechl ten zvuk – rázem byl u cíle. Jak dělá dobrman?“

„To jako myslíš, že tady vylezu z auta a začnu ze sebe na veřejnosti dělat blázna? Seš profík mapař, snaž se!“

Tu jsem si však povšiml pozoruhodné okolnosti, že zatímco ve stojícím autě vedeme tento dialog, díváme se současně na stavení, za jehož plotem vartuje fena zajímavého vzhledu. Vcelku by dokonce i mohla odpovídat mé představě o dobrmanovi – který by však měl, aspoň podle mě, být celý *černý*, jen s charakteristickými hnědými skvrnami. Tato fena však byla prostě jen celá *hnědá*.

„Vidíš to co já? To je snad dobrmanka. Alespoň se zeptáme, ne?“

Samozřejmě, byli jsme na místě! Dnes už vím, že obě barevné formy jsou přípustné – všechna štěňata ale byla správně černá i s těmi příslušnými hnědými znaky. Vešli jsme brankou neohroženě dovnitř – fenka totiž nejevila ani nejmenší snahu bránit své potomstvo, ale radostně nás vítala (tuto pitomou vlastnost Gerry samozřejmě zdědil).

Hrdý chovatel nás počastoval kratší vydatnou přednáškou o chovu psů, o životě na vsi a ve státi vůbec a pak nám konečně

ukázal bahnitý kotec se štěnaty. Podle jeho slov jich tam mělo být osm, ale optická kontrola byla nemožná – hemžení tvorů připomínalo rozlitou rtuť, vydávali pištivé radostné zvuky a šplhali se po pletivu.

Ke kotci jsem přišel plně teoreticky připraven, s plánem, jak budu Gerryho vybírat z toho množství jeho sourozenců. Přiblížím se, zacinkám svazkem klíčů a počkám, které štěně se ke mně dobatolí jako první. Tak to aspoň dělá kamarád psodod-profesionál, který mi jednou tvrdil, že takto se pozná psíkova zvědavost a budoucí neohroženost.

Od samého začátku však bylo zcela jasné, že takhle to nepůjde! Při pohledu na to, co se v psinci začalo dít, sotva se chovatel dotkl petlice, jsem dal Ženě kvapný příkaz, ať si alespoň pamatuje, které štěně vyleze ven jako prvé, a nespustí z něj oči! Teprve mnohem později se mi svěřila, že ztratila přehled takřka okamžitě, a že tudíž není vůbec jasné, zda pes, kterého máme doma, je opravdu náš Gerry nebo někdo úplně jiný.

Sotva se dvířka otevřela, z kotce se vyřítila smečka naprosto stejných tvorů – a právě tak naprosto stejně zvědavých, neohrožených... viz výše. Dočista jsem zapomněl na všechny vyčtené i vyslechnuté dobré rady, a tudíž jsem se nezeptal na otce, vlastnosti obou rodičů, co očkování a odčervení, upřesnění první stravy. Taky mám-li mu nechat kupírovat uši a kde a jiné nezbytnosti. A taky jsem si zapomněl říci o nějakou část brlohu, což se prý má, aby si psík lépe čichově zvykl v novém prostředí.

Všichni pejsci měli z naší návštěvy obrovskou radost. Skákali po nás, hemžili se a vesele kousali do všeho, co vyčnívalo a co měli v dosahu. Chovatel nám cosi vykládal, dal mi zřejmě i svoji vizitku, protože jsem ji pak doma objevil v kapse. Určitě jsem za Gerryho i zaplatil, ale jak a komu, to nevím: shodli jsme se později, že máme z této důležité chvílky úplné okno.

Měl jsem oči pouze pro Gerryho. Žena ho stále držela v náručí a nepouštěla, štěně se zatím dobrácky snažilo vysmeknout se jí nebo alespoň ji někam kousnout. Za jízdy spolu nepřetržitě laškovali, Gerry ji neustále okusoval svými ostrými mléčnými špičáky.

Oba při tom stejně nadšeně pištěli. Na tento v životě nejdůležitější okamžik si Žena oblékla nový a velmi slušivý kabát, barvy zprvu bílé. Ten záhy doznal nevratných změn, když se ve velkých flecích pokryl jemným blátíčkem, jímž byl Gerry celoplošně zasviněn.

Doma jsme Gerryho vypustili v předsíni, kde svoji kariéru začal tím, že se okamžitě na koberci vyčural.

Začal náš nový a bohatší život.

